

Ա Շ Ն Ա Ն Ա Յ Ի Ն

Արցունքներն անձրեւին
Տրամօրէն կը հոսին
Աչքերէն երկնքին :

Կը դողան, կը քափին
Տերեւները դեղին
Համբոյրէն իսկ հովին :

Ու հիւանդ իր հեւքէն
Կը հիւծին, կը հեծեն
Մերկ ոստերն այս ամէն :

Եւ ծառերն ալ ծրլաւ
— Վիրաւոր ու վըհաւ —
Կը տանջուին անընդհատ :

Անկանաչ՝ անկենդան՝
Կսկիծով կ'ափսոսան
Գոյնն ու գեղն երէկուան :

Կարօտով կը տենջան,
Դաւարին, քարմութեան
Թովչութիւնն անոտանման :

Արեւին, աւիելին
Կ'երազեն անձկագին,
Գալիք նո՛ր գարունին :

1948

Ն. ԿԱՏԱՐ

